

blev undgaaet; men jeg føler mig overbevist om, at det ikke er muligt paa nærværende Tidspunkt at faa saadanne Bestemmelser gennemført. Ethvert Tilløb, der har været gjort dertil, hver Gang Overvejelse i den Retning har været fremme, har stødt paa Modstand fra begge de interesserede Parter.

At udvide Forligsinstitutionens Adgang til undersøgende Virksomhed er ogsaa et Spørgsmaal, som var stærkt fremmenavnlig under de mange Aars Forhandlinger, før der blev tilvejebragt en Forligsinstitution af den Karakter, vi har haft siden 1912. Men ogsaa dette blev fra begge Parter Side imødegaaet, idet man mente, at det Indgreb, som paa den Maade mere eller mindre direkte vilde ske i den frie Forhandlingsform indenfor de Institutioner, hvis Interesser der her er Tale om, skulde blive generende og saadanne Forhandlinger vanskeliggjort gennem en Mulighed for en paafølgende Undersøgelse af den Karakter, som det ærede Medlem her har talt om.

Naar i Henhold til § 5 Forligsinstitutionen finder, at det er særlig omfattende Samfundsspørgsmaal, der foreligger til Drøftelse, eller Interessekonflikter af særlig vanskelig Karakter, og man saa beslutter at lade den samlede Institution træde i Virksomhed for at mægle i Striden, savnes der efter det ærede Medlems Mening Regler for, hvorledes denne Virksomhed skal udfoldes. Jeg mener, at hvis man fastsatte saadanne Regler, vilde man vanskeliggøre det for Forligsinstitutionen i de enkelte Tilfælde at vælge netop den Fremgangsmaade, som overfor dette Tilfældes særlige Karakter maatte forekomme Forligsinstitutionen mest tjenlig. Jeg føler mig ganske overbevist om, at saadanne Enkeltbestemmelser overfor en Institution af den Karakter, som der her er Tale om; i mange, mange flere Tilfælde vilde virke skadeligt, end Savnet af saadanne Bestemmelser kunde føles generende.

Jeg vil derfor saa indtrængende, som jeg formaar det, anbefale Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse til Gennemførelse i det høje Folketing, og jeg vil udtale, at under det forberedende Arbejde er det ikke blot Arbejdsgiver- og Arbejdersammenslutninger, der har haft Lejlighed til at ytre sig. Ogsaa mere almen Samfundsinteresser, om man kan bruge det Udtryk, har kunnet komme til Orde gennem Formanden for den faste Voldgiftsret og gennem Forligsmanden og hans Stedfortræder. Alle tre har været Medlemmer af Udvalget, og jeg tror ikke, man kan give de Samfundsinteresser, der her er Tale om,

i mere forstaaende og sagkyndige Personers Haand end dem, jeg her har nævnt. Jeg vil naturligvis paa ingen Maade modsætte mig, at det ærede Medlem faaar Sagen henvist til Behandling i et Udvalg, men jeg vil bede om, at det ærede Medlem endnu en Gang overvejer, om han virkelig finder det nødvendigt; og skulde han finde det nødvendigt, da beder jeg om, at Forhandlingerne i dette Udvalg maa forme sig saaledes, at de hurtigt kan bringes til Afslutning, at altsaa det ærede Medlem vil afstaa fra alt for omfattende Undersøgelser af de Forhold ude omkring i Verden, som knytter sig til lignende Institutioner. Vi har for øvrigt i et Bind af Danmarks sociale Lovgivning, udgivet af en paa dette Omraade meget kyndig Mand, en tidligere Forligsmand, en Redegørelse for dette Forhold lige indtil 1919, og jeg skulde tro, at hvad man i Tiden siden da, i 1920 og den forløbne Del af 1921, har indført rundt i Landene, endnu i alt for ringe Grad kan være prøvet i Praksis til, at vi just skulde forlade vore prøvede Metoder paa dette Omraade for at søge over paa nye Baner.

Jeg henstiller da til det ærede Medlem Hr. Helesen, at han tager under fornyet, om end kort, Overvejelse, om han vil fastholde Ønsket om, at Sagen henvises til Udvalg. Fastholdes det, beder jeg om, at Afslutningen paa Udvalgets Arbejde snarest maa tilvejebringes, idet det er af Betydning, at Institutionen kan være tilvejebragt saa betimeligt, at den kan blive i Stand til at gøre det forberedende Arbejde, der maagøres, inden den Tid er inde, da Interesserne ude omkring paa Arbejdsmarkedet kalder Forligsinstitutionen til Virksomhed.

Helesen: Den Fremgangsmaade, jeg her har gjort mig til Talsmand for, er ganske den samme som den, der blev anvendt ved det oprindelige Forligsmandslovforslags Behandling her i Tinget, det Lovforslag, der førte til Loven af 12. April 1910. Forholdet var den Gang det, at man ogsaa havde en Udvalgsindstilling fra de interesserede, fra Arbejdsgiverforeningens og de samvirkende Fagforbunds Repræsentanter, nemlig Indstillingen fra Fællesudvalget af 17. August 1908, og Forholdet var det, at man under dette Udvalgs Behandling havde indhentet Oplysninger om den Lovgivning, der da gjaldt om dette Forhold ude omkring i Verden. Det viste sig under Rigsdagsbehandlingen, at man paa væsentlige Punkter fik videreført, ud fra et Samfundssynspunkt, det, som de interesserede Parter den Gang var enige om. Jeg skal blot nævne et